

Gyvenimas be pieno, bet su medumi

Sukurta ir įregistruota medaus prekių ženklas, medaus gaminiai pas skanautojus keliauja tiesiai iš ūkio.

Virginija JUŠKIENĖ
ŪP korespondentė

Viskas, kas nutinka blogo, yra į gera. Tokią paradokšalią mintį išsakė Renata Vilimienė, penai vasarą atsisakiusi šeimos pieno ūkio ir panirusi į bitininkystę. Paprastai ir ramiai darbuotis vien prižiūrint karvių bandą ar prie avilų jai neišeina. Bendraminčiai pastebėję jos energiją ir aktyvumą, ir išnaudoja tokias savybes.

Dar vienos pareigos

Prieš gerą pusmetį R. Vilimienė buvo išrinkta Kupiškio bitininkų draugijos pirmininke. Ji yra ir Lietuvos vidutinių pieno ūkių asociacijos (LVPŪA) pirmininkė. Šį mėnesį susauktame bitininkų susirinkime ji energingai diskutavo su bicūliais apie nario mokesčio surinkimo ir narystės naudas, medaus realizavimo problemas, galimybes pretenduoti ir gauti valstybės paramą bitininkavimo inventoriumi, vaistams, cukrui pirkti, tyrimams atlikti. Viešosiose erdvėse R. Vilimienė vis taip pat karštai reaguoja į šalies pieno ūkius varginančias problemas ir valdžios neveiklumą. Gal tai liudija, kad su ana veikla dar neatsisveikinta?

Ryšys išliko

R. Vilimienė tebėra pienininkė savo mintimis ir yra bitininkė savo dabartine veikla – tokia buvo pradinė pašnekėsio mintis, ištaikius laisvą priešpieštį šiuo prieškalėdiniu metu.

„Sutarėme, kad LVPŪA išbūsiu dar šiuos metus, iki atskaitinio rinkiminio susirinkimo, šaukiamo pavasarį. Neišeina taip staiga nutraukti, užmiršti darbus, pastangas. Nepasveikau dar nuo pieno ūkio ir reikalų, dar gumulas gerklėje stringa, kai apie tai kalbu. Gilus jausminis ryšys išliko. Su gyvulūkiais buvau nuo pat vaikystės, karvutes laikėm visada, čia ne javus pasėti, nėra taip paprasta atsisakyti visko“, – „Ūkininko patarėjo“ pašnekovė

neslėpė buvus jautrių išgyvenimų atsisveikinant su karvėmis.

Dvilypis, jos žodžiais, ir asociacijos veiklos vertinimas. Pasiekta efektyvių pokyčių dėl mėslo tvarkymo, išmokų už pie-

Renata Vilimienė, bitininkė, vis dar paskaudinti pienininkystės reikaluose, mėgsta išsūkius.

ninius galvėjus, smulkiųjų gamintųjų dalyvavimo savitarpio pagalbos fonde, bet svarbiausio darbo – pakoreguoti Ūkio subjektų, perkančių ir parduodančių žalią pieną ir prekiaujančių pieno gaminiams, nesąžiningų veiksmų draudimo įstatymą – dar kitaip vadinamą Pieno įstatymu – nepavyko užbaigti. Skaudu suvokti, kad politikų žodžiai ir pažadai nieko nereiškia, kol nematyti konkrečių veiksmų. Su skaudančia širdimi R. Vilimienė prisipažino paliekanti LVPŪA ir darbus, kuriems atiduota daug laiko, aukotos naktys dokumentams išnagrinėti, o kiek būta nervinės įtampos, išcikvota sveikatos. Gal dabartinė valdžia bus atidesnė visam žemės ūkio sektoriui ir pienininkystei? Galima apie tai pasvajoti.

Savo namuose Vilimai iš buvusios veiklos dar tebeturi šį tą – plastikinę karvutę, daug suvenyrinių, jos sudėtos atokiau nuo akių, pliusinių pagalvėlių.

Gyvoji banda, 28 melžiamos karvės, o su prieaugliu iš viso 50 galvijų, parduota penai vasarą. Nupirko Lietuvos ūkininkai, nes žinojo, kad tai yra geros, produktyvios, genetiškai išpuoselėtos piendavės. Paskutines pardavė penai per Žolinę, tos akimirkos tebestovi akyse.

Gerai jasmas mokytiis

R. Vilimienė pripažino, kad posūkis į bitininkystę nėra naujiena jų šeimai, bitės visada buvo šalia, tik tuo laisvu laiku užsiimdavo vyras. Dabar tai yra abiejų užsiėmimas. Bet kad taip nutiktų, reikėjo gero spyrio. Reikėjo supykti, galutinai nusivilti valdžios politika ir pasiryžti kitokiai veiklai.

„Esu įsitikinusi, kad pokyčiai visada ateina tada, kai jų reikia. Negalima jiems priešintis, reikia priimti. Buvo taip, kaip geriausiai gali būti – socialiniame tinkle aptikau verslių moterų grupę „Sėkminga

aš“. Ten visą žiemą ir pavasarį bendravome, mokėmės, klausėmės. Vyko nuotolinės paskaitos, seminarai. Jaunesnės kolegės, turinčios savo nedidelių verslų idėjas, ir aš, jau tokia brandaus amžiaus, su savo medumi, atrodo, žiau joms neįprastai drąsiai. O man tai paprasta ir įprasta“, – mintimis ŪP pašnekovė pasinėrė į dabar dar naują sritį.

Sugalvojo Vilimai sukurti savo ūkio medaus prekių ženklą MR (Mindaugas ir Renata), jį įregistruoti, apgalvojo visą prekybos, reklamos, viešinimo, populiarinimo sistemą. Pasakojo galvojusi samdyti reklamos įmonę, bet sužinojusi darbų įkainius suprato, kad už darbą teks sumokėti visų metų derliumi. Tai gi kas beliko daryti? „Mokiausi ir išmokau, kaip kurti reklamas internetu, rengti gyvas transliacijas, parengti vaizdo siužetus, tvarkyti savo socialinio tinklo paskyrą. Padėjo dukra ir žentas, gyvenantys Nyderlanduose. O ir patys su Mindaugu liežuvius turime, nebloga iškalbą. Rengiamo medaus degustacijos, kol kas tik Kupiškio r., bibliotekose, bendruomenių namuose. Pamatė mūsų produktų pristatymus kaimynai, kvietė į Panevėžį, į

medų: su liofilizuotomis uogomis, paskanintą žolelėmis, čiuobreliais, mėtomis, taip pat bičių duonele, pikį. Kartu užsiima ir edukacija, susitikimuose ir interneto vaizdo siužetuose pasakoja apie bitininkavimą, įrankius, prietaisus, liaudies medicinos patirtis, ką pati išbandžiusi, kas padėjo geriau jaustis, pasveikti po menkų negalavimų.

Redakcijos pašnekovė atvirai pripažino, kad medus vis dėlto nėra tas pats, kas pienas, iš tokios bitininkystės išgyventi neįmanoma, bet jų šeimai pasisekė, nes vaikai jau užaugę, savarankiški, yra kitų pajamų šaltinių, abu dar turi ir kitus darbus. Gerai ir tai, kad bitės visada buvo šalia pieno ūkio, tad gyvenimo ir veiklos pokytis, nors skausmingas, bet natūralus.

„Produktų pristatymuose kalbu, ką žinau, pasakoju apie savo gyvenimą, nebijau klausimų ir pati paklausti, prisipažinti, kad ko nors nežinau, nebijau suklysti, pasijuokti iš savęs. To išmokau LVPŪA, kai tekdavo ginčytis, diskutuoti su verslininkais, ministrais. Dabar patį stebiuosi, kad taip ramiai jaučiuosi. Nežinojau, kad tiek daug ir apie medų žinau, maniau, kad

Bitės netrukė ir ūkininkauti.

Anykščius, bet šiemet neištai-kėme laiko, gal vėliau“, – apie naujų kasdieniškų veiklų rutiną pasakojo bitininkė.

R. Vilimienė pabrėžė esanti maksimalistė visur ir visada, bet kitokia, tad bityne susitelks ne į kiekybę, o į kokybę, į naujoves. Šiuo metu turi 25 bičių šeimas, bet būtų plėsti nežada. Ruošia ir internetu parduoda 7 skonių

visi žino, juk taip paprasta“, – su pajuokavimais ir su apgalvestavimais užbaigė pokalbį R. Vilimienė. Mat skubino trumpa adventiška diena. Be to, dabar MR bičių ūkyje pats darbų įkarštis: reikia ruošti kalėdines dovanas, jas pakuoti ir išsiųsti po visą Lietuvą ir ne tik.

Autorės ir Renatos VILIMIENĖS nuotraukos

Rengiamos medaus degustacijos.